

lige antal praktikpladser, er det ensbetydende med, at nogle arbejdsgivere ikke har ansat det antal lærlinge, som kvoten pålægger dem.

Disse arbejdsgivere kan undslå sig lærlinge, men det koster en afgift. Denne skal være af en størrelse, så de fleste arbejdsgivere vil være mere tilbøjelige til at tage den gratis kvota lærlinge fremfor at betale afgiften.

I en ganske bestemt situation vil nogle arbejdsgivere kunne komme i klemme. Det kan ske, hvis der inden for et givet fag er fremskaffet det nødvendige antal praktikpladser og en arbejdsgiver ikke opfylder kvoten. Over for denne arbejdsgiver tjener punkt 4's afgift ikke noget formål, hvorfor den pågældende ikke skal betale. Hvis denne arbejdsgiver ønsker at øge antallet af praktikpladser i overensstemmelse med kvoten, kan de arbejdsgivere, der planlægger at overopfylde deres kvota, ikke få refunderet lønudgiften i AER til de »over-skydende« lærlinge.

Ad 5

Hensigten med høringen er at sikre et så alsidigt uddannelsesforløb for lærlingene som muligt, samtidig med at lærlingene ikke skal udnyttes i de afdelinger i virksomheden, hvor der er mest brug for arbejdskraft.

Ad 6

På grund af virksomhedsspecialisering kan det være nødvendigt, at lærlingene får praktik i flere virksomheder for at »komme hele vejen rundt«. Grænsen på normalt minimum ét år er fastlagt for at sikre, at både lærling og ansatte får gavn af praktikopholdet.

Ad 7

Der kan fremskaffes langt flere praktikpladser inden for DSB, post- og telegrafvæsenet o.lign., end tilfældet hidtil har været. Det offentlige skal ikke betale til AER.